

Arrest

nr. 37 349 van 22 januari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 oktober 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 oktober 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TUCI, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster van Marokkaanse nationaliteit treedt op 4 augustus 2008 te Marokko in het huwelijk met een Belgische onderdaan, de heer D.A.

Op 25 augustus 2008 dient verzoekster een visumaanvraag in bij de Belgische ambassade te Casablanca in Marokko.

Op 28 november 2008 is verzoekster het Rijk binnengekomen in het bezit van een visum lang verblijf (type D).

Op 9 januari 2009 dient verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name als echtgenote van de heer D.A.

Op 4 februari 2009 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart (verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie).

Op 23 juli 2009 verklaart de echtgenoot van verzoekster, de heer D.A., bij een schrijven aan de Dienst Vreemdelingenzaken dat het te Nador in Marokko afgesloten huwelijk met verzoekster een schijnhuwelijk is.

Op 28 juli 2009 vraagt de Dienst Vreemdelingenzaken aan het parket van de procureur des konings advies inzake een mogelijk schijnhuwelijk.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster een adreswijziging heeft doorgevoerd en op een ander adres dan de echtelijke woonplaats woont te Hasselt.

Op 15 oktober 2009 stelt de lokale politie een verslag van samenwoning of gezamenlijke vestiging op waarin wordt vermeld dat verzoekster niet meer op het adres van de echtelijke woonplaats verblijft sinds 16 juli 2009.

Op 22 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van E.M., S., geboren te (...), op (...), van Marokkaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Volgens artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer van de gehuwden.

Uit het verslag van samenwoning d.d. 15.10.2009 blijkt het volgende: “betrokkene is op 16.07.2009 vertrokken, met onbekende motieven. Het koppel is uit elkaar, hun karakters zijn onverenigbaar. De echtgenoot woont bij zijn ouders.

Uit het schrijven van de echtgenoot d.d. 23.07.2009 blijkt het volgende: “In juli zijn we met heel de familie vertrokken naar Marokko om daar een heel groot bruiloft te organiseren. Ik heb 7.000 Euro kosten gedaan. Maar 1 dag voor de bruiloft is ze vertrokken naar België. Ze belde me op en vertelde dat het haar alleen om de verblijfsvergunning is gegaan en dat ze iemand anders zou laten overkomen van Marokko”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster het volgende aan.

“Enig middel

Verzoekster meent het volgende middel te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing :

Verzoekster heeft altijd ter goeder trouw gehandeld. De intentie om een gezin te starten en een toekomst uit te bouwen met haar echtgenoot, was in hoofde van verzoekster altijd oprecht aanwezig.

Haar echtgenote, dhr. D. A., ter kwader trouw heeft gehandeld. Hij heeft verzoekster onderdrukt en om zeer onduidelijke redenen ernstig verloochend.

Dat verzoekster hierdoor benadeeld wordt. Dat verzoekster zich graag wilt ontplooiën op Belgisch grondgebied.

Dat verzoekster heden wel de Nederlandse lessen volgt, die eerder door haar echtgenoot verboden werden.

Dat verzoekster zou willen dat haar verblijfsvergunning niet ingetrokken wordt.

Dat verzoekster opgelicht werd door haar echtgenoot, gezien haar nooit enige verduidelijking werd gegeven. Dat hun liefdevolle relatie, alhier aangekomen in België, door dhr, D. volledig werd verworpen.

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur:

- zorgvuldigheidsplicht

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

Dat eveneens aan verzoekster niet de mogelijkheid werd geboden om zijn situatie toe te lichten en bewijzen aan te brengen die zijn aanvraag staven.

Dat louter door zich te steunen op art. 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, en het feit dat verzoekster niet als vluchteling werd erkend wordt besloten tot de weigering van verzoeksters aanvraag.

Het paspoort dat verzoekster bijbrengt toont duidelijk de identiteit van verzoekster aan. (in bijlage)

Er werd op onzorgvuldige wijze geconcludeerd tot de weigering van de vestiging.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THUIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. In de nota repliceert verwerende partij, bij citering van artikel 40bis en artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: KB van 8 oktober 1981), dat verzoekster een aanvraag heeft ingediend bij de stad Hasselt als familielid van een burger van de Unie dat zelf geen burger van de Unie is, als echtgenote van de heer D.A. en met toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij merkt op dat uit tal van stukken uit het administratief dossier blijkt dat er geen samenwoning is tussen de partijen en dat dit gegeven daarenboven door verzoekster wordt bevestigd. Verwerende partij duidt erop dat verzoekster aldus niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij is van mening dat de bestreden beslissing op zorgvuldige wijze werd genomen, rekening houdend met de feiten zoals deze blijken uit de stukken van het administratief dossier. Verwerende partij is van mening dat verzoeksters verklaringen hieraan geen afbreuk doen. Bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) betreffende de zorgvuldigheidsplicht laat verwerende partij nog gelden dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij acht het middel van verzoekster niet ernstig.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat er geen gezamenlijke vestiging van de gehuwden is, dat uit het verslag van samenwonen van 15 oktober 2009 blijkt dat verzoekster op 16 juli 2009 is vertrokken met onbekende motieven, dat het koppel uit elkaar is en dat de echtgenoot van verzoekster bij zijn ouders woont en dat uit het schrijven van de echtgenoot van verzoekster van 23 juli 2009 blijkt dat de gehele familie naar Marokko is gegaan om een bruiloft te organiseren, dat verzoekster één dag voor de bruiloft naar België is vertrokken dat zij haar echtgenoot heeft verteld dat het haar enkel om de verblijfvergunning is gegaan en zij iemand anders zou laten overkomen van Marokko.

Hieruit volgt dat, waar verzoekster in het verzoekschrift voorhoudt als zou verwerende partij zich bij het nemen van de bestreden beslissing enkel hebben gesteund op artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet en op het feit dat verzoekster niet als vluchteling werd erkend, zij deze argumentatie niet dienstig kan aanvoeren.

Verzoekster maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

2.4. Verzoekster betwist geenszins de motieven van de bestreden beslissing en erkent uitdrukkelijk dat zij niet meer bij haar echtgenoot woont, maar geeft in haar verzoekschrift een uiteenzetting waarbij zij een verantwoording poogt te geven en poogt te rechtvaardigen waarom zij niet meer samenwoont met haar echtgenoot en waarbij zij kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing. Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster uit kritiek op de motivering van de bestreden beslissing en houdt in het verzoekschrift voor dat zij steeds te goeder trouw gehandeld heeft en dat zij oprecht de intentie had om een gezin te starten en een toekomst uit te bouwen met haar echtgenoot. Verzoekster stelt dat haar echtgenoot ter kwader trouw heeft gehandeld en haar heeft onderdrukt en verloochend. Verzoekster geeft aan dat zij door haar echtgenoot werd opgelicht daar hij hun liefdevolle relatie na aankomst in België volledig heeft verworpen.

Waar verzoekster in het verzoekschrift een verantwoording poogt te geven en poogt te rechtvaardigen waarom zij en haar echtgenoot niet meer gezamenlijk gevestigd zijn, dient opgemerkt te worden dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoekster geeft hierbij in het verzoekschrift tevens aan dat zij zich graag wil ontplooiën op het Belgisch grondgebied, dat zij heden Nederlandse lessen volgt en dat zij zou willen dat haar verblijfsvergunning niet ingetrokken wordt. In zoverre het de bedoeling van verzoekster lijkt te zijn om aan de hand van haar betoog aan de Raad te vragen haar persoonlijke situatie te laten heronderzoeken en haar een recht op verblijf toe te kennen, dient te worden herhaald dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad wijst erop dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of de overheid bij de beoordeling

van de verblijfsrechtelijke situatie van verzoekster is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen, wat, zoals uit het hierna volgende blijkt, in casu het geval is. Dit houdt tevens in dat de Raad in het kader van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van enig verblijfsrecht.

Verzoekster heeft een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40bis van Vreemdelingenwet, als echtgenote van een burger van Unie, zijnde de heer D.A., een Belgische onderdaan. Artikel 42quater, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van dit familielid dat zelf geen burger van de Unie is, in verschillende gevallen. Punt 4° van dit artikel luidt als volgt:

“4° het huwelijk met de burger van de unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap (...) wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en verzoekster ontkent dit geenszins. Bijgevolg is de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid en met inachtneming van alle stukken van het dossier tot de bestreden beslissing gekomen.

In casu schrijft de Vreemdelingenwet in artikel 42quater, §1, eerste lid 4° uitdrukkelijk voor welke beslissing dient te worden genomen in het geval er geen gezamenlijke vestiging meer is. Nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 3 augustus 2009 zelf een adreswijziging doorvoerde en tevens uit het politieverlag van samenwoning of van gezamenlijke vestiging van 15 oktober 2009 duidelijk blijkt dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging, volstaat het dat wordt verwezen naar deze omstandigheid dat er geen gezamenlijke vestiging is. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster niet betwist dat er geen gezamenlijke vestiging is en in huidig verzoekschrift, onder de kop *“uiteenzetting van de feiten”*, zelf het volgende te kennen geeft: *“(…) keerde verzoekster tevens onmiddellijk terug naar België en trok ze, uit angst, in bij haar oom”* en *“doordat de samenleving tussen partijen is weggevallen (...)”*.

Nu het hoofdmotief van de bestreden beslissing niet wordt betwist maar eerder wordt bevestigd door verzoekster, en dit hoofdmotief strookt met alle wettelijke bepalingen ter zake, stelt de Raad vast dat verzoeksters overige kritiek niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Verzoekster toont aldus met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

2.5. Verzoekster voert verder aan dat verwerende partij op onzorgvuldige wijze onderzoek heeft geleverd naar de situatie van verzoekster en dat haar de mogelijkheid niet werd geboden om haar situatie toe te lichten en bewijzen aan te brengen die haar verblijfsituatie staven. Verzoekster voert dus de hoorplicht aan in het kader van de zorgvuldigheidsverplichting aan.

Er wordt op gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het ‘horen’ betekent niet dat verzoekster mondeling diende te worden gehoord maar dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar standpunt heeft kunnen uiteenzetten in haar aanvraag tot vestiging en de mogelijkheid heeft gekregen om haar aanvraag met bewijsstukken te staven. Ook in het verzoekschrift heeft verzoekster van de mogelijkheid gebruik gemaakt om haar versie van de feiten weer te geven. Verzoekster maakt in het licht van voormeld betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding.

Inzoverre verzoekster de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, wordt opgemerkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris met toepassing van voormeld beginsel zijn beslissingen zorgvuldig dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het komt de Raad hierbij niet onredelijk voor dat verwerende partij op basis van de haar gekende gegevens, namelijk het politieverlag van samenwoning of van gezamenlijke vestiging van 15 oktober 2009 en de adreswijziging doorgevoerd door verzoekster, besluit dat verzoekster niet of niet meer samenwoont met haar echtgenoot. Overigens wordt herhaald dat verzoekster niet betwist dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Het komt de Raad voor dat de elementen waarvan verwerende partij kennis had ruim voldoende waren om tot de bestreden beslissing te komen en er aldus een op zorgvuldige wijze gevoerd onderzoek is gebeurd. Waar verzoekster kritiek uit op de bestreden beslissing omdat de feitelijke situatie op basis waarvan de bestreden beslissing is genomen, haar niet ten kwade kan worden geduid, wijst de Raad erop dat dit het besluit dat verzoekster niet of niet meer samenwoont met haar echtgenoot niet kan wijzigen. Het komt de Raad dan ook voor dat verwerende partij haar beslissing heeft gestoeld op een correcte feitenvinding en dat haar geen onzorgvuldigheid bij het onderzoek naar de specifieke situatie van verzoekster kan verweten worden. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding, kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

3. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET